

— Какво? попита той.

Въ тая проста дума сега се сбираше цѣлата му душа, цѣлото му сѣщество.

Азъ му отговорихъ, че — пакъ несполука.

Азъ немогъ да си въобразя това! — извика той горчиво — азъ не могъ да останя безъ служба! Азъ трѣбва да живѣя... Помислете си какво е моето положение! Ужасно!

И цѣлъ потокъ горчиви оплаквания, възмущения, безнадежности. Дожалѣ ми.

— Най-послѣ, помислете за нѣкоя друга работа, загатнахъ азъ свѣнливо.

Момѣкътъ фърли възъ мене такъвъ очуденъ и обиденъ погледъ, щото веднага се раскаяхъ за смѣлостта си.

Работа! — възрази той. — По-добрѣ кажете ми, че не можете нищо за мене, а не се гаврете!

Азъ се опитахъ да го убѣдя, че въ думата „работа“, нѣма нищо обидно и зложелателно, че не съмъ ималъ ни най-малко мисълъ да се подигравамъ съ нещастieto му; напротивъ.

Той си зе демонстративно шапката. — Значи надѣжда нѣма? попита той, като се приближи до вратата.

— За жалость, не е въ моята сила нищо да направя, казахъ азъ рѣшително.

— Тодава азъ съмъ пропадналъ човѣкъ!

Дълбоко отчаяние се изобрази по лицето му.

Азъ се помъчихъ да го ободря и да му вдъхна довѣрие въ сѣдбата. Разумѣва се, азъ се пазиахъ добрѣ да се не измама да му загатна думата „работа“. Той вече не би ми простилъ такова кърваво за единъ младъ, здравъ, интелигентенъ човѣкъ, като него, оскръбление.

— Благодаря, не ме утѣшавайте: свършено е моето.

— Какъ свършено?

— Остава ми едно: да умря отъ гладъ! или да се убия! Като каза тия трагически думи, той хлопна вратата и исчезна.